

GEDICHT VAN CARMEN VERDUYN

(geïnspireerd door K&C Maaktafel 1, 24 mei 2019)

“Het wezen is niet te omschrijven, een mythe, toch zweren zij erbij.
Het debat loopt hoog op, de vorm is rond, nee, dat is het niet.
Al zou er tot een conclusie gebaard, het doet er niet toe.
Zij is de droom van ieder kind dat hun ouders maar al te graag onder het bed verstoppen
als nachtmerrie.
Zo ook staat zij altijd achteraan in de rij wanneer het draait om zakgeld, haar verhaal mogen
doen over de te delen dag, en aandacht krijgen in de grootste vanzelfsprekendheid, een stem.
Ze spreekt niet zoals de rest, is daarvoor dan vaak ook te eigenwijs.
Niemand wil haar taal leren, dan zij die haar toch al verstonden.
Het is rijk aan woorden die niet bestaan, aan rechten die geen wet gelden en regels die
er enkel zijn om gebroken te worden.
Het is niet dat ze aan liefde mist.
Zij is geliefd, het overkomt de ander altijd, zomaar.
Gevoelens krijgen.
Het is niet dat zij niet nodig is.
Zij is onmisbaar. Maar onzichtbaar.
Als Godin duizend en een nachten dromen verwezenlijkend en harten openstellend.
Zij is zo fier en onafhankelijk zo eigenzinnig, dat de kinderschoenen vaak vergist worden voor
volgroeid en op zichzelf staand.
Ze is de minnares die nooit getrouwd wordt opdat zij te confronterend is, een spiegel.
Je leest in haar wat je wil lezen.
Je ziet in haar wat je wil zien.
Je hoort in haar wat je wil horen.
En wanneer je lang genoeg in haar opgaat, wordt je onderdeel van.
Zij is al het onmogelijke, toch altijd overal.
Zij wordt voor lief genomen, wanneer zij het hardste nodig is.
Zij verschuilt zich in de uitspraken van de docu op 2 die kippenvol over de armen initiëren.
Verstopt zich in de posters langs de grijze tunnels zonder leven die met het lichte kleuraccent in
de verte net doen denken aan regenbogen en man even een manneke laten wezen.
Zij zit in ieder woord dat wij lezen maar nog niet ontmoet hadden hiervoor, overspoelt iedere
buurtbieb en zwerfboekenkast met haar aanwezigheid.
Lonkt naar je vanuit het parkje waar zij in gietijzeren gedaante al jaren hetzelfde beeld
belichaamd maar elk seizoen toch een andere indruk achterlaat.
Ze klinkt in de troubadour op de hoek die 's nachts open ramen vult van swing.
Zij is overal, altijd, met de armen gestrekt, klaar om je op te vangen, na een lange dag.
Om je te troosten. Te stillen. Te breken. Te laten lachen. Te doen verwonden. Te verbinden.
Te verblijden. Te bezinnen. Te zien. Te leren.
Ze is een kind dat niet opgroeide en daarmee de moeder van iedere maatschappij zoekende naar
een lichtere toekomst.
Is de dankbaarheid niet groter dan het wezen van een punt, zij niet alomvattender,
De vragen zijn groter dan de ruimte, maar nooit, groter dan haar belang.
Het wezen is niet te omschrijven, zij komt in elke gedaante, bevind zich overal tegelijkertijd.
Dat is dan ook, waarom zij, al wezenlijk magisch weest, de kunst.”

Carmen Verduyn

www.carmenverduyn.com

www.instagram.com/carmenverduyn

carmenverduyn@gmail.com